

[Wilhelm]

kaldt, og det var jo det, regeringen lagde op til allerede for 17 måneder siden, nemlig en aftale og ikke et lovindgreb.

Men nu har man altså kørt det igennem, i modsætning til 1976, hvor man først forelagde forhandlingsmandatet og fik det godkendt og derefter – man orienterede ikke så godt undervejs, men alligevel – fik drøftet tingene, før de var endeligt forhandlet. Det har man ikke gjort denne gang.

Ministeren vil ikke ud med, om han har en rygdækning eller ikke, og jeg går ud fra, at ministeren er klar over, at den radikale energipolitiske ordfører i TV-Avisen i går aftes sagde, at det var det rene sludder, at det var de radikale, der havde krævet, at man forhandlede igen efter lovindgrebene. Det kunne måske være fristende for de borgerlige partier, der ellers er parate til hvad som helst, hvis vi nu får at vide, at det er et kabinetsspørgsmål for regeringen at få den aftale, som er færdigforhandlet, igennem. Det må jo være interessant at vide, før man ser, om der er et parlamentarisk flertal for denne sag, for det kunne jo være, at vi meget snart skal til at have en byfornyelseslov vedtaget efter et nyt valg. Har regeringen nogen rygdækning for det her? Eller vil regeringen gå, hvis den ikke får parlamentarisk rygdækning for det, den nu har lavet uden at sikre sig på forhånd?

Energiministeren (Poul Nielson):

Jeg skal for en ordens skyld tage afstand fra hr. Waldorffs udlægning af forhandlingsforløbet og hele forløbet i det her. Vi har bestemt ikke haft udgangspunkt i den antagelse, at lige meget hvad vi kunne komme frem til, så var det jo i hvert fald noget, som de borgerlige ville sanktionere, og så var den sag af den grund i orden. Jeg har omvendt været forberedt på, at lige meget hvad en forhandlingsløsning indeholdt, så ville vi blive kritiseret fra venstresocialisternes side, men det har altså ikke kunnet distrahere mig fra at forsøge at få en fornuftig forhandlingsløsning, hvis en sådan var mulig, og det har den været. Det er indholdet af den vurdering ud fra regeringens egen opfattelse af, hvor tingene bør havne, hvad der er rigtigt og samfundsmæssigt nødvendigt, der har været kompasretningen i vores indsats i forhandlingerne, og ikke noget som helst andet. Vi har

hverken, for at sige det meget firkantet, skullet til højre eller til venstre, men er gået efter det, regeringen mener bør være indholdet, og det har vi forsøgt at realisere så tæt på som overhovedet muligt. Vi mener, at det er et resultat, der i den henseende er godt.

Til hr. Mølgaard har jeg ikke rigtig noget at svare nu. Vi vil redegøre for selve indholdet af disse ting, og så vil debatten vise, mener jeg, at der vil være bred tilslutning til det.

Til hr. Wilhelm vil jeg bare sige, at jeg aldrig har haft indtryk af, at 1976-forhandlingen og løsningen i 1976 var noget, som fra hr. Wilhelms side er blevet betragtet som det højst opnåelige på denne jord, og jeg mener i øvrigt, at vi er kommet et meget væsentligt skridt længere nu, sammenlignet med, hvad der var slutsituationen i 1976. Jeg har ikke mere at sige her.

Waldorff (VS):

Når man sammenligner forløbet i 1976 med forløbet denne gang, så er det ikke så meget ud fra resultaterne – måske nok regeringens fortolkning af resultaterne, det vil vise sig. I 1976 havde man i det mindste mulighed for i undergrundsudvalget at følge regeringen i nogen udstrækning og også at forholde sig til regeringens udkast til aftale, inden den blev indgået, medens der her er tale om, så vidt man kan forstå energiministeren, at regeringen tror på – og jeg antager med god grund – at man har parlamentarisk dækning i højrefløjens af folketinget, idet den som eneste betingelse har, at det skal være en forhandlingsløsning, og så er det som sagt flintrende ligegyldigt, hvad det energipolitiske indhold i løsningen er. Man har den opbakning, og derfor har man – sådan må jeg efterhånden fortolke det – ikke engang gjort sig den ulempe at spørge f. eks. det radikale venstre om, hvorvidt de mente, at de nødvendige energipolitiske krav var opfyldt med den aftale, man indgik med A. P. Møller.

Jeg vil godt bekræfte, at vi ville under alle omstændigheder anse en aftale med A. P. Møller for ringere end et lovindgreb, det har jeg ikke noget imod at indrømme, og det hænger sammen med, at vi mener, det er vigtigt at få fastslået et præcedens for, at dette er et lovgivningsanliggende. Det er ikke så-